

Meta Kušar

Taki majski dnevi

Vsepovsod

Misli v žilah,
čuti v glavi,
vse globoko in še globlje...
kot safirji in talenti.
Prideš, prideš, vsepovsod.
Moj nos s strahom porezan.
Prideš, prideš, vsepovsod.
V čolnu, v gozdu, morju.
Moj ponos z modro nitjo,
z nežnimi prsti zašit.

Država slovenskega naroda

Ciganke se plajhajo, *zingari* ne.
Kdo reče semenu zdaj? Od kod se vzame klitje?
Češnja brez filozofov vzbrsti.
V Ustavi berem: to je država slovenskega naroda.
Me ne pomiri. Piše že, ni pa še.
Od kod se jemlje ta že in še ne? Ne samo v Ustavi.
Ta že in še ne pada v vodo.
Moški na obali z razpetim plaščem je okrogel sendvič.
Slastno se zažira vanj kakor v dojko.
Potem sede za mizo in da darove na sredo.
Na torek, na ponedeljek, na petek, na ta dan.
Spletam besede v slovenski pesmi? V Ustavi piše:
to je država slovenskega naroda. Plastika se lepi
plast na plast. Pričevanje je pred zgodovino.
V ariji želja ljubezni ni želja nemogočega.
Tipam. Drhtim med že in še ne.
Pletem mogoče, ki tipa nemogoče.
Kot plavanje nad strašno globino.
Kot hoja pod neizmerno višino.
Torbe in kovčki. Okno je do vrha založeno
s *kovtri* in *povštri*, debelim kamelharjem in knjigami.
Prihaja? A prihaja?
Na drugi strani zaklonišča razbite hale z azbestom,
s katerih odpada slab cement. Kdor ne zna prijemati življenja,
naredi nered. Odmiranje.
Nikoli ne zapustim skrivališča spomina.
Vame strmijo moji mrtvi in živi učitelji. Mrtvi in živi pesniki.
Dve dlani na očeh. Iz skrivališča jih vzamem in dam nazaj.
Prihaja? A prihaja?
Minevanje časa pljuska s tako silo, da tega metafizika ne zadrži.
Prihod preoblikuje čas.
Ga skrajša, spiha, trga, vrne kamor češ.

Odejica

Kako to narediš,
da je odejica,
s katero me pokrivaš,
povsem otipljiva?
Vsem čutom dosegljiva.

Modro

Kako božati moško dušo? A jo greti? To, to.
To! Naenkrat začutiti njen ogenj. Njen veter. Njen gejzir.
O moških nič ne vem. O moškem, o enem, pa.
V pljuča vlečem žarenje svobode. Slap pljuska. Sij grmi.
Gledam ga. Srečna ga slavim. Vse dam za modri zaklad.
Če moški pogrunta, kako gre, je izgubljen.
Samo v srcu izgubljen, ima vse.
V pariško modri noči je koč. Ni Pariza v njej. Samo midva.

Kresnice

Oklepno vozilo sem poslala.
Naj se ustrašijo in skozi okna poskačejo.
Ugrabljenega naravnost na trinajstico. Takoj!
Med kresnice, ki drhtijo, ker pričakujejo roso.
Kaj naj z objavami, moledovanjem in sitnobami?
Ko skoči iz oklepnika,
se plačani skrijejo pod skale.
Zabarikadirajo se na prašne stelaže
z majko peršunko za sto let.
Paranje po določenih bioloških principih gre.
Tako je tukaj življenje. Fanike nastopijo.
Če je zid objokovanja več od Boga, zakaj potem rabiš Boga?

Četrtek

Tople pesmi iščem.
Pa ostre, previdne, preudarne, nevarne,
kočljive, tvegane, usodne, občutljive,
razburljive ... in skrite. Poltene.
Preveč boli, kadar se strast vali
v barbarskih verzih kakor kokainska šala.
Ali tukaj noben zares čarati ne zna?
Primem dolge, sveže popke.
Sredi papirjev bruhajo dišave.
Cvet se večerno odeva.
Do sem diši. Gorí ta *biti*, kakor kres.
Na toplem sem. Ves čas gori,
ves čas na toplem.
V soboto kruh postane roka.
V nedeljo kruh postane jezik.
Vino se natoči kakor kri. Obratno ne!
Ne izgubi zdrave transpozicije. Obratno ne,
če hočeš, da bo kri vzdržala.
Drhtenje izvira je večni vodnjak.
Kot kača. Kot pesem.

MIKS, ta boljša

Heraklit okove tre,
Uran pa tuje otroke žre.

Človek je zmešan,
njegov duh ves opešan.

Na knjige polaga vroče opeke,
iz srca mu derejo reke.

Časti jih kot sonce,
te egiptovske lonce.

Zidaki izdajajo,
hostije vzhajajo.

Kadar verz živi,
ta slabim duša beži.

V nevidni strasti
se skrije v podrasti.

V rese jezika
resnica prenika.

Venera v drobtinah,
Eros na malinah.

Ne zmrduj se nad belim kruhom
in ne dajaj časti smrduhom.

Mrtva sinička zažarí v pravljici vesolja,
pesem zabelim s kapljico srčnega olja.

Orion utripa,
mednožec skovika.

Kamni se levijo,
meseno tiščijo.

Vitezi orlov in vitezi jaguarjev stražijo,
svet'ga Ireneja in Avguščina tolažijo.

Vse diha, a dih je en sam.
Nič ne pomaga, če greš stran.

Z Ranjenim kolenom ne bodi grob,
saj pravemu konju nasuje zob.

Leto potk. Milo leto milih dni,
čas po travci skače in se veseli.

Ponoči

Čas je za umret.
Ponoči delam okroglo testo.
Ponoči delam iz rozin,
iz orehov, iz medu.
Ponoči delam pismo.
Nočna hrana se sveti od sladkosti.
Srknem jo. Spomin je v redu.
Preteklost so mrtvi konji.
Čas je pekel v peklu.
Potihoma odkleni omaro.
Ven leze drug čas. Ne škrta sredi noči!
Srce neslišno kot kresnice!
Vse poletje pehtranove potice!
Maline, mrzlo vino in mesne pogače!
Blake je poletja ob reki preživeljal.
Ponoči, podnevi po domače.

Barcelona

Slovani smo crknjena nacija.
Tvoja duša je stara in velika. V njej ni Karpatov.
Quirinale, pane pugliese, brazilske pomaranče,
bardolino chiaretto, špageti, šalama, grandiozni vzorci.
Dateljni so jokali in vodnjak, perjanice so snemali,
ko sva se razcepljena opotekla vsak v svojo ječo.
Žuborenje je vse dneve in noči teklo skozi line.
Kette, prijatelj, ne odhajaj zdaj na vlak.
Prepojena sem z majskim sokom. Utrujena od smeha.
Ob petih zjutraj, najkasneje ob pol šestih zvonec zazvoni.
Katera sila ga navije? Katera sproži *feder*?
Pesniki hočejo vedeti, kaj se dogaja v tujih hišah.
Ko jih povabim v bazen, se utopijo.
Popijejo Boga in mislijo, da so zmešani. Odrivajo dušo.
Kokain misli, da so genialni. To je pena, Afrodite pa ni.

Taki majski dnevi

Zvečer je izrekel strašni stavek:

Srčna vez je čudovita vez,

ampak ne traja. Tišina se je iz teh besed
razvlekla po sobah. Besede niso odločilne,
teža jih vali in topi. Jaz plavam in letim.

V verzih je teža v vdolbinah. Tja jo shranjujem.

Jabolko shranjuje sladkor pod olupek.

Beseda ne premaga ledenega molka grške tragedije.

Šele ko po vdolbinah stečejo bogastva,
dobim verz, ki ga nosim skozi življenja.

Poznam prekletstvo, kadar tega ne vem.